

စိုးစိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

ရင်ဖွင့်ကြေး

ပုံနှိပ် : မိုးလင်းစာပေ ၂၀၁၂

အခန်း (၁)

“တောက်”

မကျေမနပ် တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည့် အဖြူ
ထည်ကို သူ မော့ကြည့် မိသည်။

နုနုဖပ်ဖပ် ချောသော မျက်နှာက အလိုမကျမှုကြောင့် သုန်မှုန်နေ၏။
ပန်းနုရောင်သမ်း သော အောက်နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းကို အပေါ်သွား
တွေနှင့် ဖိကိုက်ထားသေးသည်။

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေက တွန့်ခေါက်လျက် ကြည်လဲ့နေသော
မျက်ဝန်းအစုံထဲမှာ အလို မကျရိပ်တို့ က ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေ
သည်။

ဝဏ္ဏကျော် လက်ထဲက သတင်းစာကို ကိုင်ထားလျက်က အာရုံက သ
တင်းစာထဲမှာ မရှိ။ အဖြူထည်ရဲ့ မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာကိုပဲ
အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

စောစောက ခြံထဲဆင်းသွားတုန်းကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်ပါပဲ။
ပါးစပ်က သီချင်းလေး တောင် ညည်းနေခဲ့သေးသည်။ အခုကျမှ ဒီလို မျ
က်နှာနှင့် ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်သေး။

“တောက်”

ဒုတိယအကြိမ် တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ သူ ထိုင်နေသည့် ဆိုဖာထိုင်

ခုံမှာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုင်ချလိုက်တာမို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တောင် ခါယမ်း
ယိမ်းထိုးသွားသည်။ ။

“ဘာလဲ ဘာတွေဖြစ်လာပြန်တာလဲ အဖြူထည်”

မနေနိုင်သည့်အဆုံး ဝဏ္ဏကျော် လက်ထဲက သတင်းစာကို ပစ်ချပြီး
မေးမိသည်။ ။

“ကျွတ် မင်းကလည်း ကွာ မခေါ်ပါနဲ့ လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

ဒေါသမြားဦးက သူ့ဘက်လှည့်လာပြန်သည်။ ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အဖြူ
ထည်ရဲ့ စိတ်ကို သိနေ သော သူ ကလန်ကဆန်တော့ မလုပ်ရဲပါ။

“အေးပါကွာ ငါက ယောင်ပြီး ခေါ်မိတာပါ”

“မခေါ်နဲ့ ကွာ မိန်းမဆန်တယ်၊ ထည်လို့ တစ်လုံးတည်း ခေါ်စမ်းပါ
ကွာ”

“အေးပါကွာ ငါ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာပါ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်း
က စောစောစီးစီး ဘာလို့ ဒေါသထွက်နေတာလဲ၊ ကော်ဖီသောက်နေတု
န်းက အကောင်းကြီးပါ။ အခုမှ ဘာလို့ အလိုမကျ ဖြစ်နေရတာလဲ”

ဝဏ္ဏမေးတော့ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ပင့်သက်တစ်ချက်ကို အသံမြည်
အောင် ဟင်းခနဲ ချနေသေး သည်။ ။ ဝတ်ထားသည် က လက်တို အပြာရ
င့်ရင့်မှာ နိုင်ငံခြားရပ် (ပ်)ပါ အဆိုတော်အုပ်စုပုံ ဒီဇိုင်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ။
အောက်က ရှော့ပင်ဖူးဖုံး ကွာတားအတိုနှင့်မို့ တကယ့်ယောက်ျားလေး
စတိုင်အပြည့်။

ပခုံးနှစ်ဖက်အထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်တို ဂုတ်ဝဲနှင့်မို့လည်း အဖြူ
ထည် ဆိုသော မိန်းကလေး သည် ပုံစံမြင်ရုံနှင့် ယောက်ျားလေးစတိုင် ဖ
မ်းထားသည် ဟု ချက်ချင်း သိနိုင်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဝင်းမွတ်နေသော အဖြူထည် မျက်နှာလေးကတော့ ဘာမှ မလိမ်းခြယ်ဘဲနှင့်တောင် ငေးလောက်အောင် လှသူဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ျားစတိုင် ဖမ်းထားပါစေ အဖြူထည်ဆိုသော ထည်သည် ဝဏ္ဏ အမြင် မှာ တော့ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ။

“တောက် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွာ”

တတိယအကြိမ်မြောက် တက်ခေါက်ရင်း ထပ်ရေရွတ်ပြန်သည်။ ။
ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားသော အဖြူထည်ကို ဝဏ္ဏ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကြည့်နေလိုက် သည်။ ။

အဖြူထည်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်၊ ခေါင်းကို မကျေမနပ် ခါယမ်းလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး ပေါက်ကွဲနေပုံရသည်။ ။ သူ မေးတာကို အခုထိ မဖြေသေး။

ကိုယ့်ညီမ ဝမ်းကွဲအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးမို့ ဝဏ္ဏကလည်း ဇွတ်ထပ်မမေးပါ။ သူ့ဘာသာ ပြောလာတဲ့ အထိ စောင့်နားထောင်ရုံပဲ ရှိသည်။ ။

အဖြူထည် ဒေါသဖြစ်နေတာကို ငေးကြည့်နေခိုက်မှာ အဖြူထည်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဝဏ္ဏ ငါ ဒေါသဖြစ်နေတာကို ဟိုဘက်ခြံက ပုဂ္ဂိုလ်ကွ”

အဖြူထည် စကားကြောင့် ဝဏ္ဏကျော် မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်သွားသည်။ ။ အဖြူထည် ရည်ညွှန်း တာ ဘယ်သူလဲ။

ပုံရိပ်ထင် ဆိုသော ကောင်မလေးတို့ ခြံကို ရည်ညွှန်းတာတော့ သိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုသော စကားက ယောက်ျားတစ်ဦးကို ရည်ညွှန်း

တာမို့ စဉ်းစားရခက်နေသည်။

“စိတ်ရှိတိုင်းသာဆို ဒီကောင်ကြီး မျက်နှာကို ဆွဲထိုးပစ်ချင်တာ တောက်”

ဝဏ္ဏကျော် မျက်လုံးတွေတောင် ပြူးသွားသည်။ ဒီလောက်အထိ ကြိမ်းဝါးနေတာ မဟုတ် သေး။

“ထည် မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ။ ပုံရိပ်ထင်တို့ အဖေလား”

“ဟာ အန်ကယ် ဦးထင်ကျော်နဲ့ ငါက ဘာလို့ ပြဿနာဖြစ်ရမှာ လဲ”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း စကား တွေက ကြမ်းလိုက်တာ၊ ပုံရိပ်တို့ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားဆိုလို့ အန်ကယ် ဦးထင်ကျော်ပဲ ရှိတာ၊ အဲ နေဦး ဟိုခြံစောင့်ကြီး ဦးအေးနဲ့ လား”

“ဟာ ပေါက်ကရတွေ ဦးအေးနဲ့ ငါနဲ့ အဆင်ပြေပြီးသားပါ၊ မင်းက လည်း ပြောလိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ”

“မသိဘူးလေ မင်းက ရှင်းရှင်းမှ မပြောတာကို”

“ငါ့စကားဆိုးအောင်မှ မင်းက နားမထောင်တာ၊ ငါ မကျေနပ်တာ ဥပတိ”

“ဘာရယ် ဦးပတိ ဟုတ်လား ဘယ်ကလဲ ပုံရိပ်တို့ ခြံကို ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည် လား”

“ဦးပတိ မဟုတ်ဘူး ၊ ဥပတိဟဲ့၊ အဲဒီကောင် နာမည်ကိုက ဥပတိ၊ နာမည်ကိုက အချိုးမပြေ တာ၊ ပုံရိပ်ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်တယ်၊ ဒီမနက်ကမှ ပုံရိပ်တို့ အိမ်ရောက်လာတာ”

အဖြူထည် ရှင်းပြမှ ပဲ ဝဏ္ဏကျော် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဥပတိ

တဲ့ ။ ပုံရိပ်ထင်ရဲ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲ သဘောသား ဆိုသူပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ထိုသတင်းကို သူကြားထားသ်။ အဖြူထည်ပဲ ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပုံရိပ်အစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် လာမယ်တဲ့ ကွ၊ နိုင်ငံခြားသဘောသားတဲ့ ၊ ပုံရိပ်အဖေရဲ့ အစ်ကိုက မွေးတဲ့ သားတဲ့ ၊ အခု သူ့မိဘတွေ ဆုံးပါးကုန်တော့ သဘောနားရက်မှာ ပုံရိပ် တို့ အိမ်မှာ လာနေမှာ တဲ့ ”

ပုံရိပ်ကပဲ ပြောပြတာလား။ အဖြူထည်ကပဲ မိန်းမပီပီ စပ်စုလာတာလားတော့ သူ မသိပါ။ သူ့ကို ပြောပြထားလို့ သိခဲ့သမျှတွေ ဖြစ်သည် ။

အခုတော့ ဟိုက ရောက်ရုံပဲ ရှိသေးသည် ။ အဖြူထည်နှင့် ဘာပြဿနာ ဖြစ်ကြပြန်သည် မသိ။

“မင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟိုက အခုမှ ရောက်တာမို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီမနက်မှ ရောက်တာတဲ့ ၊ ခုလေးတင် ငါနဲ့ ပုံရိပ် ခြံစည်းရိုးနားမှာ စကားပြော နေတာ၊ အဲဒီလူ ရောက် လာပြီး လူကိုကြည့်ပုံက မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကွ၊ ပုံရိပ် မိတ်ဆက်ပေးတော့လည်း ငါ့ကို မတူမတန် သလိုနဲ့ ၊ ပိုဆိုးတာက ပုံရိပ်နဲ့ ငါ စကားပြောနေတာကို အိမ်ထဲ ပြန်ခေါ်သွားတယ် တောက်”

ပြန်တွေး ပြန်ပြောရင်း အဖြူထည် ဒေါသတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာပုံ ပေါ်သည် ။ အံတကြိတ် ကြိတ် တက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်လာပြန်၏။

“ဒီတစ်ခါ ဒီလူ ဒီအချိုး ချိုးရင် ငါ သည်းမခံတော့ဘူး၊ မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမပစ်ချင် တယ်”

“ဘယ်လို မင်းက ဒီလူကို ရင်ဆိုင်မလို့ လား”

ဝဏ္ဏမေးတော့ အဖြူထည် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဒီကောင်က ငါ့ထက် ဗလကြီးတယ်ကွ၊ မင်းထက်တောင် အရပ်အမောင်း မြင့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းယှဉ်နိုင်မှာ ပါ၊ ဒီကောင့်ကို ငါ့ကိုယ်စား မင်း တီးကွာ၊ ဖူးရောင်ရုံလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

ဒီတစ်ခါ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာ ဝဏ္ဏ ဖြစ်သည်။ ။ အဖြူထည်က သူ့ကို လူမှိုက်ငှားနေခြင်း ပါလား။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ အဲဒီလောက်အထိ မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက ကြောက်လို့ လား၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား ဝဏ္ဏ၊ မင်းကကိုယ်ခံပညာ တတ်လို့ ငါက အကူအညီတောင်းတာက၊ ငါ အဲဒါတွေ တတ်ရင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ရင်ဆိုင်ပစ်မှာ မင်းကို ဘာမှ အကူအညီ လာတောင်း မနေဘူး”

အဖြူထည်က သူ့ကို ငယ်နိုင်ပီပီ အနိုင်ကျင့်နေသည်။ ။ ဝဏ္ဏရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မရယ်ရဲပါ။ ။ အဖြူထည်က မကျေနပ်လျှင် စကားမပြောဘဲ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် စိတ်ကောက်တတ်တာ မျိုးမို့ ခက်သည်။ ။

ပြီးတော့ စိတ်ကောက်လျှင် အတော်ချော့ရခက်သည့် ကောင်မလေး။ ။ တမင် ကလန်ကဆန် လုပ်တတ်သေးသည်။ ။ အဖြူထည်လို ညီမတစ်ယောက်ကို သူ ထိန်းသိမ်းရတာ သိပ်မလွယ်။

သည် တော့ သူ ကျေနပ်အောင် ချော့မော့ သိမ်းသွင်းရသည်။ ။

“ထည်ရာ မင်းက ငါ့ညီမ အဲ ငါ့ညီပဲကွာ၊ မင်းဘက်မှာ ငါ ရှိပါတယ်၊ အဲ အခုကိစ္စက အဲဒီ လောက်ထိ မလိုအပ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟာ လိုတာပေါ့၊ ဒီကောင်က ငါ့ကို ပုံရိပ်ရှေ့မှာ စော်ကားတာကွ၊

သိက္ခာချတာ ခံရခက်လွန်း လို့ ”

“မင်းကို ဘာပြောလို့ လဲ”

ဝဏ္ဏမေးတော့ အဖြူထည် မျက်နှာလေး နီးမြန်းသွားသည်။ ဒါ ဒေါ သကြောင့် မဟုတ်တာ ဝဏ္ဏ သိသည်။ အဖြူထည် ရှက်သွားတာ ဖြစ်မည်။ ပုံရိပ် အစ်ကိုက အဖြူထည် မခံနိုင်အောင် တစ်ခုခု ပြောလိုက်တာ တော့ သေချာသည်။

“ဘာပြောသလဲ မမေးစမ်းနဲ့ ကွာ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ ပုံရိပ်အစ်ကိုမို့ သည်းခံနေတာ”

“သည်းခံလက်စနဲ့ ဆက်သည်းခံလိုက်ပါကွာ၊ အဲဒီလူက ပုံရိပ်ထင် အစ်ကိုဆိုတော့ မင်း ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူးလေကွာ”

ပုံရိပ်ထင် နာမည်ပြောပြီး နှစ်သိမ့်တော့ အဖြူထည် မျက်နှာက ဒေါ သလေးတွေ ပြေသွားတာ အထင်အရှား။ ဝဏ္ဏ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆက်နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရသည်။

“ပုံရိပ်ထင် အစ်ကိုကို မင်းက ထိုးကြိတ်လိုက်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ပုံရိပ်က သည်းခံနိုင် တယ် ထားဦး၊ သူ့မိဘတွေ ရှိသေးတယ်”

“အေး ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက သူ့ညီမနဲ့ ငါ့ကို အပေါင်း အသင်း မဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံကွာ”

“ဘာလို့ လဲ မင်းတို့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“အေး ဒါကိုဒီလူမှ မသိဘဲ၊ ငါ့ရှေ့မှာ တင် သူ့ညီမကို ဆုံးမနေပုံက မ ဟုတ်တာတွေ ဖြစ်ကုန် မယ်တဲ့ လေ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ထည့်ရ”

“မသိဘူး”

အဖြူထည် သံပြတ်ကြီးနှင့် ဖြေပြီး အံတစ်ချက် ကြိတ်သည် ။
နီးမြန်းနေသော မျက်နှာလေး ကို ကြည့်ကာ ဝဏ္ဏ စချင်လာတာမို့

“သူညီမနဲ့ မင်း ကြိုက်သွားမှာ စိုးလို့ ထင်တယ်”

မေးရင်း ပြုံးချင်လာတာမို့ မျက်နှာကို မသိမသာ လွှဲကာ ဝဏ္ဏ
မျက်နှာပိုးသတ်ရသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဆိုတာ မေ့ထားသူတွေ
ကို ဘယ်လို တရားချပါ့မလဲ။

မင်းကြောင့်တော့ ခက်သေးတယ် အဖြူထည်။

“အေး မင်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ ပုံရိပ်တို့ သံယောဇဉ်က
ခိုင်မာပြီးသား၊ ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မပျက်ပါဘူး”

“အေးလေ မင်းတို့ က တက္ကသိုလ်မှာ အတူတူ တက်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူ
ငယ်ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ”

အဖြူထည် စိတ်ပြေအောင် သူ အလိုက်သင့် ပြောသည် ။ ဒေါသမျက်
နှာလေး ပြေလာတော့ လည်း အဖြူထည်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ဝင်းပကြ
ည်လင်လာသည် ။

“ကဲပါကွာ ဒေါသတွေ လျော့လိုက်တော့ ထည်၊ ထမင်းသွားစားကြရ
အောင်”

“မင်းဘာသာ စားနှင့်ကွာ၊ ငါ မဆာသေးဘူး၊ ဟင်းတော့ လောက်င
အောင် ချန်ထားနော်”

“အေးပါကွ”

အခုတော့လည်း ဒေါသတွေ ပြေသွားသော အဖြူထည် မျက်နှာလေး

က ဝင်းပနေပြန်သည် ။ နုနုဖတ်ဖတ် မျက်နှာလေးက ကလေးဆန်နေ
ပေမဲ့ အဖြူထည် အသက်ငယ်တော့တာ မဟုတ်ပါ။

ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ပြီးခဲ့ပြီ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဆိုတော့ ဒေါ်လေးခိုင်ကလည်း မခိုင်း
ရက် မစေရက်ဘဲ အချစ်ပို အလိုလိုက်ထားသည် ။ အဖြူထည် ဆယ်နှစ်
သမီးကတည်းက ဖခင်ဖြစ်သူ တိမ်းပါးသွားခဲ့ တာဖြစ်သည် ။

ထိုစဉ်ကတည်းက အဖြူထည် မိခင် ဒေါ်မြမြခိုင်က စီးပွားရေးကို ဦး
ဆောင်ခဲ့တာ အဖြူထည် ဘာမှ မပူပန်ခဲ့ရပါ။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု
ဘဝမှာ အဖြူထည်က ယောက်ျားလေး ဆန်ဆန်ပဲ နေထိုင်ခဲ့သည် ။

မိဘတွေ ဆုံးပြီး အဒေါ်အိမ်ကို ရောက်တော့ ဝဏ္ဏကိုလည်း ဒေါ်
လေးခိုင်က ပညာသင်ပေး သည် ။ သားအရင်းအချာလို စောင့်ရှောက်
ကျွေးမွေးသည် ။ အဖြူထည်နှင့်ကလည်း လပိုင်းမျှသာ အသက်ကွာတာ
မို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတန်းတူသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်ဖြစ်သည်
။ အဖြူထည်က ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ် တက်သည် ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေမဲ့ နေတာထိုင်တာ ဝတ်တာ စားတာ အ
ဆုံး အဖြူထည်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို နေသည် ။ သူ့ကိုလ
ည်း ညီအစ်ကိုလို သူငယ်ချင်းလို ပြောဆို ဆက်ဆံ သည် ။

ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ အဖြူထည် ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေတ
တ်တာကို သူကော ဒေါ်လေးခိုင်ပါ သဘောကျ ကျေနပ်ခဲ့ကြသည် ။

စိတ်ချရသည် ။ အန္တရာယ်ကင်းသည် ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည် ။ အခု
တော့ ဒီအသက်အရွယ် အထိ အသွင်မပြောင်း၊ စိတ်မပြောင်းဘဲ ရှိနေ

တော့ ခက်သည် ။ မွေးထားသည့် သမီးချောလေးကို မိန်းမ ပီသစေချင်
ပေမဲ့ ဒေါ်လေးခိုင် မတတ်သာတော့ပါ။

သမီးအတွက် ဒေါ်လေးခိုင် ရင်မောရနေရပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ဝဏ္ဏ
ကိုပဲ စောင့်ရှောက်ပေး ခိုင်းထား၏။

ကိုယ့်ညီမလေးကို မိန်းမသားပီပီ လှလှပပလေးနေ၊
သဘာဝအတိုင်းလေး ဖြစ်စေချင်ပေမဲ့ မတတ်နိုင်သည့် အဖြစ်မှာ ဝဏ္ဏ
လည်း အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေရသည့် အဖြစ်က

တစ်ခါစတိရံ တကယ့်ကို စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသည် ။

တစ်နေ့နေ့တော့ အဖြူထည် ပြောင်းလဲသွားမည်ဟု ပဲ ...။

*

အခန်း (၂)

“ပုံရိပ် ငါ အကြိမ်ကြိမ် တားထားတဲ့ ကြားက နင် ဘာလို့ အဲဒီကောင် မလေးနဲ့ ပတ်သက် နေတာလဲ”

ခြံထဲက ပြန်တက် လာပြီး ကိုကို ပုံရိပ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလာတော့ ပုံရိပ်ထင် မျက်မှောင် လေးကုပ် မော့ကြည့်မိ၏။

ကိုကိုမျက်နှာက မာတင်းလို့ နေသည် ။ စိတ်တိုနေချိန်မှာ မို့ ကိုကိုမျက်နှာကြီး နီရဲနေတာ သိသာသည် ။ ဒါပေမဲ့ ပုံရိပ် ကိုကိုကို ကြောက်လန့်ရမယ့်အစား ရယ်ချင်နေသည် ။

“ကိုကို ဘာပြောတာလဲ၊ ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

သိသိကြီးနဲ့ ပုံရိပ် တမင်မေးတာကို ဥပတိ ပိုလို့ ဒေါသထွက်သွားတာမို့ မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ကုပ်သွားခဲ့သည် ။

“ပုံရိပ်နော် သိရက်နဲ့ မေးမနေနဲ့ ၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးကို ပြောနေတာ”

တစ်ဖက်ခြံက အဖြူထည်ကို ရည်ညွှန်းပြောနေမှန်း ပုံရိပ် သိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ဘာကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေမှန်း မသိ။

စရောက်သည့်နေ့ကတည်းက အဖြူထည်နှင့် ဆုံကာ ကိုကို သဘောမကျတာ ပုံရိပ် သိပါ သည် ။ အဖြူထည်ရဲ့ ယောက်ျားလေး ဆန်ဆန် နေထိုင်မှုကို ကိုကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေ၏။

ပြီးတော့ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနှင့် ပုံရိပ်ကိုလည်း အပေါင်းအသင်း မလုပ်စေချင်ဟု ပြော သည် ။ ဒါပေမဲ့ အဖြူထည်ဆိုတာ ပုံရိပ်နဲ့ ကျောင်းမှာ ခင်မင်လာသော သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ အိမ်နီး ချင်းတွေဖြစ်သည် ။

ဒါကို ကိုကိုက လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက တွဲလာတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ ခင်မင်ကြတာပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို အစိုးရိမ် ပိုနေတာပါ၊ ထည်က ခင်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပုံရိပ်ကိုလည်း တကယ် ခင်မင် သံယောဇဉ်ကြီးတာ”

“နင့်မှာ ပေါင်းသင်းစရာ သူငယ်ချင်း ဒီလောက်ရှားသလား၊ ငါတော့ လုံးဝ ကြည့်မရဘူး၊ မိန်းမက မိန်းမပဲပေါ့၊ ပုံစံကော လေသံပါ တစ်ချက်လေးတောင်မှ အချိုးမပြေတာ၊ ဂျစ်ကန်ကန် စရိုက်နဲ့ ဆိုတော့ ငါစိုးရိမ်တာပေါ့”

“မဟုတ်တာ ပုံရိပ်တို့ တွဲလာတာ ငါးနှစ်မကတော့ဘူး၊ ကိုကိုက စိုးရိမ်ပိုနေတာပါ”

ပုံရိပ်ထင်ကလည်း အေးအေးလေးနှင့် ခေါင်းမာသည် ။ အစ်ကိုကို ချစ်ကြောက်ရုံသေပေမဲ့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သူမို့ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသည် ။ အခုလည်း အဖြူထည်ဘက်က ရပ်တည်ပြောနေ၏။

“စိုးရိမ်ပိုတာ မဟုတ်ဘူး မိပုံရိပ်ရဲ့ ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားလို့ ပဲ သတ်မှတ်ပြီး တစ်ခုခု လုပ်လာရင် မခက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ လုပ်ရမှာ လဲ ကိုကိုကလည်း ”

“နင် ပေါ့တီးပေါ့ဆ မပြောနဲ့ ၊ ဒီပုံစံတွေက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာ ”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ထည်က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးလိုနေတာ အကျင့်ပါနေလို့ ပါ”

“အေး အဲဒီအကျင့်ကိုက မကောင်းတာ၊ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်တို့ က ညည်းကို ဘာမှ မပြောဘဲ လွှတ်ထားတာ မှားတယ်”

“ဟာ ကိုကိုကလည်း ထည့်မိဘတွေနဲ့ မာမီတို့ ကလည်း ရင်းနှီးပါတယ်၊ ကိုကိုက တမင် အစိုးရိမ်လွန်နေတာ”

“ဟ ငါ အစိုးရိမ်လွန်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ကြည့် ဒါက ဘာလဲ”

“ဟင်”

ဥပတိ လက်ထဲက စာအိတ်ပြာလေးကို မြင်တော့ ပုံရိပ်ထင် မျက်လုံး ကလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“အဲဒီစာက ဘာလုပ်တာလဲ ကိုကို၊ ဘယ်က ရတာလဲ”

“ဘယ်ကမှ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖြူထည် ဆိုတဲ့ နင့်ဟာမလေး ပေး သွားတာ”

“ဟင် ကိုကိုကို ထည်က စာပေးတယ်”

ပုံရိပ် စကားကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာကြီး နီမြန်းသွား၏။ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်ကြောင့် မျက်နှာကြီး နီသွားကာ ပိုသိသာထင်ရှားစေ၏။

“ညည်း ပေါက်ကရေတွေ မပြောနဲ့၊ သင်းလေးက ငါ့ကို ဘာလို့ စာ ပေးရမှာလဲ၊ ခြံစည်းရိုး က ရောက် လာပြီး ညည်းလေးကို ပေးခိုင်းတာ”

“ပုံရိပ်ကို ပေးတာ ဟုတ်လား”

“အေး ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“သူ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိလို့ ထင်တယ်”

“ပြောစရာရှိရင် ဖုန်းဆက်၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ကို လာပြောလည်း ရတယ်၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီအိမ် စာတစ်တန် ပေတစ်တန် လုပ်စရာလားကွ၊ ပြီး

တော့ ပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ”

“ကိုကိုကလည်း အလကားနေရင်း ထည့်ကို အထင်လွဲနေတယ်၊ ထည့်က ဒီလိုပဲ ပေးနေကျ ပါ”

ပုံရိပ် ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပေမဲ့ ဥပတိ မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားကာ ရှုတည်တည် ကြည့် သည် ။ ပုံရိပ် ဇာတ်ကလေး ပုသွားကာ ကိုကို လက်ထဲက စာကို လှမ်းယူတော့ ကိုကို ဖျတ်ခနဲ လက်ကို ပုတ်သည် ။

ကိုကို အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမားကြီးကို ပုံရိပ် မမီပါ။ ပုံရိပ် မျက်နှာက ကိုကိုလည်ပင်း အောက်သာ ရှိသည် ။

“ကိုကို ထည့်စာပေးလေ”

“နေဦး ငါ ဖတ်ကြည့်ဦးလေ”

“သူများ စာကို မဖတ်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ”

ပုံရိပ် တားပေမဲ့ ဥပတိက ဂရုမစိုက်ဘဲ စာကို ဖောက်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။ ပုံရိပ် စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကလေး ကုပ်မိ၏။

“ကိုကိုကလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“အေး မဟုတ်တာ ပါရင်တော့ နင်ပါ နာပြီမှတ်”

အိတ်ထဲက စာခေါက်လေးကို ဆွဲထုတ်ရင်း ဥပတိ က ကြိမ်းဝါးလိုက်သေးသည် ။

ရိပ်ကလေး

မတွေ့တာ ကြာပြီနော်။ ရိပ်ကလေးကို တွေ့ချင်ပေမဲ့ ဘီလူးဖြူကြီးနဲ့ မဆုံချင်လို့ ထည့် မလာတာ သိလား။

ဥပတိ မျက်နှာကြီး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဘီလူးဖြူကြီး ဆိုတာ

ဘာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။

ရိပ်ကလေး စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးကွာ။ ရိပ် အစ်ကို ဘီလူးဖြူကြီးကို ထည်လုံးဝ ကြည့်မရဘူး။ လူကို မတူမတန်သလို ပြောထားတာ အခဲမကြေဘူး။ ဂုတ်ကိုဆွဲပြီး ပင်လယ်ထဲ ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်ချင် တဲ့ အထိ ဒေါသဖြစ်မိတာ တကယ်။

“တောက်”

စာမဆုံးသေးခင် ဥပတိ တက်ခေါက်မိသည် ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူရှိန်းဖိန်းလာတာ ဒေါသ စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။

“ကိုကို”

ပုံရိပ်ခေါ်သံကြားတော့လည်း စိတ်က ပိုတိုလာသည် ။ ဝိုင်းစက်ညီညာသော လက်ရေးလေး တွေနှင့် စာရွက်ထဲမှာ အဖြူထည်ဆိုသော ကောင်မလေး မျက်နှာကိုတောင် မြင်လာသလို ခံစားရ၏။

“တောက် ကဲကွာ ကဲကွာ”

“ဖြူ ဖြူ ဖြူ”

“ဟယ် ကိုကို မလုပ်ပါနဲ့ မဖြူပါနဲ့ ”

ပုံရိပ် တားပေမဲ့ စာလေးက ဥပတိ လက်ထဲမှာ အဝိုင်းပိုင်းစုတ်ပြသွားခဲ့သည် ။

“တောက် ဒီကောင်မလေး ယောက်ျားသာဆို ငါ့လက်သီးစာ မိနေလောက်ပြီ သိလား ပုံရိပ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ စာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားလို့ လဲ ကိုကို”

ပုံရိပ် မေးမှ ဥပတိ မျက်နှာကြီး ပိုနီရဲလာကာ အံကို တင်းခနဲ ကြိတ်

သည်။ ကိုကို ဒီလောက် ဒေါသကြီးတာ ပုံရိပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။

“ဘာမှ ထပ်မမေးနဲ့ ပုံရိပ်၊ အဲဒီကောင်မလေးကို လုံးဝ မဆက်ဆံ မပတ်သက်ရဘူး ဒါပဲ”

ဥပတိ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်စစီ စုတ်ဖြဲထားသော စာရွက်ပိုင်းစ တွေကို တစ်ခုချင်း ပြန်လိုက်ကောက်သေး၏။ ပုံရိပ် နားမလည်နိုင်စွာ တိတ်ဆိတ်ရပ်နေမိဆဲ။

ကိုကိုကတော့ စာရွက်တွေကို လုံးခြေဆုပ်ကိုင်ပြီး ပုံရိပ်ရှေ့က ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ပုံရိပ် ပင့်သက်လေးရှိုက်ရင်း ခေါင်းလေးခါယမ်းမိသည်။ ။ ကိုကို စိတ်ဆိုးသွားလောက်အောင် ထည် ဘာတွေ ရေးထားလို့ လဲ မသိ။ စာကိုလည်း အပိုင်းအစလေး မကျန်အောင် ပြန်ကောက်ယူသွား ခဲ့သည်။ ။

ပုံရိပ် ရင်ထဲမှာ မောချင်ချင်လေး ဖြစ်သွား၏။

ထည့်စိတ်ကို သိသည်။ ပုံရိပ် ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ။ မာမိတို့ကလည်း နားလည်သည်။ ။ ကိုကိုနှင့်ကျမှ ထည့်ကို ဘာလို့ အလိုမကျတာလဲ မသိတော့။

ကိုကိုရဲ့ ဒေါသကိုလည်း မြင်တွေ့ထားခဲ့ပြီးပြီမို့ ပုံရိပ် မမေးရဲတော့ပါ။

အဖြူထည်တို့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ဆက်မရပါ။ ဖုန်းများ ပျက်နေသည် လား။ ခြံထဲကိုတော့ မဆင်းဝံ့ပါ။ ကိုကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေမှာ သိသည်။ ။

ခက်ပါလား ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃)

“ထည်”

ခေါ်သံလေးကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ ပုံရိပ်ထင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့
နောက်ကို အပြေးလေး တစ်ပိုင်း လိုက်လာနေတာမို့ သူ ခြေလှမ်းတွေကို
ရပ်ပြီး စောင့်ရသည်။

“နင်ကလည်း ဟယ် လမ်းလျှောက်တာ မြန်လိုက်တာ လွန်ရော မန
ည်းမီအောင် လိုက်ရ တယ်”

အနားရောက်တော့ မောဟိုက်သံလေးနှင့် ပုံရိပ်ထင် အပြစ်တင်သ
ည်။ အဖြူထည် နှုတ်ခမ်း လေးတွေ တွန့်ရုံမျှ ပြီးရင်း

“ငါ ဒီလိုပဲ လျှောက်တတ်တာကို ပုံ ပါလာမှန်းမှ မသိဘဲ”

“လမ်းထိပ်ကတည်းက ထည့်ကို လှမ်းမြင်တာ၊ လူကြားထဲမှာ အော်
မခေါ်ရဲလို့ မီအောင် ပြေးလိုက်လာတာ”

“ဟာ ဘာလို့ မခေါ်ရဲစရာ ရှိလဲ၊ မခေါ်ရဲလည်း လက်ခုပ်တီး ခေါ်လို
က် ရတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ခေါ်မှန်းမသိဘဲ တခြားလူတွေ လှည့်ကြည့်မှာ ပေါ့၊ ယော
ကျားလေးတွေလည်း အများကြီးလေ၊ ဒီနားရောက်မှ လူရှင်းလို့ အော်
ခေါ်ရဲတာ”

ပုံရိပ်ထင်က ရှင်းပြသည်။ ။ နုဖတ်အောင် လှပသလောက် သိပ်ရှက်

တတ် ကြောက်တတ်သော ပုံရိပ် အကြောင်းကို ထည် သိပါသည် ။
ကျောင်းမှာ ကတည်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အနား ရောက်မ
လာနဲ့ ။ ပုံရိပ်ထင်က ခြေဖျား လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်ကာ ဒူးတုန်
နေတတ်သူ။

“ပုံရိပ် လှမ်းမခေါ်ရဲဘဲ ပြေးလိုက်လာတော့ နင် မောတာပဲပေါ့”

“မောတာမှ တကယ် မောတာ၊ အခုထိ မပြေသေးဘူး”

မျက်စောင်ကလေး ရွယ်ပြီး ပြောဟန်လေးက ချစ်စရာလေးဟု ထ
ည် တွေးမိသည် ။ ပုံရိပ်ထင် ဆိုသော သူငယ်ချင်းမလေးက တကယ် ချစ်
စရာကောင်းသည် ။

အဝါနုရောင် အောက်ခံပေါ် အနီအစက်ပွင့်လေးတွေ ပါသည့်
လက်ပြတ်အင်္ကျီဒီဇိုင်းလေး နှင့် လိုက်ဖက်သည် ။ ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံလေး
က သေးသေးသွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပေါ်လွင် ထင်ရှားစေသည် ။

ကျောလယ်ခန့်ထိ ရှည်သော ဆံပင်တွေကလည်း သေသေသပ်သပ်
ပြင်ဆင်ထားသည် ။ နုဖပ် ညက်သော မျက်နှာလေးကို ပါးပါးလေး ပြင်
ဆင်ခြယ်သထားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးက ပန်းနုရောင် ဆေးတင်ထားတာ
တွေကို အဖြူထည် အကဲခတ် ကြည့်နေရင်း

“ပုံ ဘယ်ခန့်ခွဲခွဲက ပြန်လာတာလဲ”

“အံ့မယ် တိကျလှချည်လား၊ ထည် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဟင်”

“ဒါကတော့ ပုံကိုယ်ပေါ်က မျက်စိကျိန်းလောက်စရာတွေ ပါနေတာ
ကိုး”

“အဟင်း ဟင် ဒါတွေက ကိုကို ဇွတ်ဝတ်ခိုင်းလို့ ပါ ထည်ရယ်၊ မဝ
တ်ချင်ပါဘူးဆိုလည်း မရဘူး”

ပုံရိပ် စကားကြောင့် ထည် မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ကျ သွား၏။

“ပုံ အစ်ကို ဘီလူးဖြူကြီးက လူကြွားကြီးလား၊ ကြည့်လို့ ကို မရဘူး”

ဥပတိကို ရည်စူးပြောမှန်း သိတော့မှ ပဲ ပုံရိပ် မေးချင်နေသည့် စကားတွေ သတိပြန်ရတော့ သည် ။

“နေဦး ထည့်ကို မေးစရာ ရှိလို့ ၊ ဟိုတစ်နေ့က ထည် ကိုကိုကို စာပေးလိုက်သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် တမင်ပေးလိုက်တာ၊ ပုံ့ဆီ လာပို့သလား၊ ထည်က မပေးဘူး ထင်နေတာ”

“ဟင့်အင်း ငါ့လက်ထဲ မရောက်ပါဘူး၊ ကိုကိုက ဇွတ်ဖောက်ပြီး စုတ်ဖြုတ် အဲ အဲ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ”

ထည် စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုး၍ ကျုံ့သွားသော စကားကို ပုံရိပ်ပြန်ပြီး ဖာထေးပြောမိသည် ။ အဖြူထည် မျက်နှာက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည် ။

“ထည် စာထဲမှာ ဘာတွေရေးပေးလိုက်တာလဲဟင်”

“ပေါက်ကရေတွေ အကုန်ထည့်ရေးပစ်လိုက်တာလေ”

“ဟင် ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် မင်းအစ်ကိုကို အမြင်ကတ်လို့ သူ့ကို ဘီလူးဖြူကြီးလို့ ရေးပစ်လိုက်တာ၊ အတော် ဒေါကုန်သွားမှာ သေချာတယ် ဟား ဟား ဟား”

အဖြူထည်က သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်နေသေးသည် ။ သည် တော့မှ ပဲ ပုံရိပ် ကိုကို စိတ်ဆိုးသွားတာကို သိနိုင်တော့၏။

“အင်း ထင်တော့ ထင်သား၊ ဒါကြောင့် ကိုကို အရမ်းဒေါသတွေ ထွက်သွားတာကိုး၊ ထည်ရယ် ဘာလို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ”

“ကြည့်မရလို့ လုပ်လိုက်တာ၊ သူက ထည်နဲ့ ပုံကို မခင်မင်စေချင်ဘူးလေ၊ တော်တော် စိတ်ထားပုပ်တဲ့ လူကြီး၊ လူကို မြင်ရုံနဲ့ မျက်နှာကြောက တင်းပြီး ဘီလူးရုပ် ပေါက်သွားတာ၊ အသားမည်းရင် ပိုလိုက်မှာ ၊ အသားဖြူတော့လည်း ဘီလူးဖြူကြီးပေါ့ကွာ အဟင်း ဟင်း”

ကိုကိုအကြောင်းပြောကာ ထည်ရယ်နေတော့ ပုံရိပ် မလုံမလဲ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်မိသေး သည် ။ မတော်တဆ ကိုကိုနဲ့ ထည်တို့ ထိပ်တိုက်ဆုံနေရင် အခက်။

ပုံရိပ်သာ စိုးရိမ်နေမိတာ ဖြစ်သည် ။ အဖြူထည်ကတော့ ဂရုစိုက်ဟန် တစ်ချက် မရှိပါ။

ရှုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြင်ဘက် ထုတ်ဝတ်ထားပုံက တကယ့် ယောက်ျားလေး အတိုင်းပါပဲ။

အဝတ်အစားတွေ စတိုင်ကျအောင် ဝတ်ပြီး အဖြူထည် ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ျားလေး ဆန်ဆန် ရှိနေပါစေ။ ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် မျက်ခုံးတန်းတန်း မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေး တွေက မိန်းကလေး အသွင်ကို တန်းခနဲ မြင်သာစေ၏။

နာတံစင်းစင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း လှပချောမောသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပတွေကို ပေါ်လွင်စေ၏။

ပုံရိပ် မျက်ဝန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းမလေး အဖြူထည်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်အသွင်နဲ့ မြင်ယောင်ကြည့်မိသည် ။

တကယ့်ကို ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ပဲ လူတိုင်းက ချီးမွမ်းမှာ သေချာ သည်။

ပုံရိပ်က အဖြူထည်ကို ငေးငေးလေး ကြည့်ပြီး တွေးနေမိသလို အဖြူထည်ကလည်း ပုံရိပ် ထင်ကို ငေးကြည့်နေရင်း

“ပုံက လက်ဝတ်လက်စားတွေပဲ မျက်စိကျိန်းနေအောင် ဝတ်ထားတာ အဝတ်အစားကျတော့ သာမန်ထက် မပိုဘူးနော်”

ပုံရိပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်လေး ကြည့်ပြီး ထည် ဝေဖန်တော့ ပုံရိပ် ရှက်ရွံ့လေး ပြုံးသည်။

“လွယ်ကူ အဆင်ပြေတာကိုပဲ ရွေးဝတ်လိုက်ရတာ ထည်ရဲ့ ၊ ကိုကိုကားနဲ့ လိုက်လာရတာ လေ၊ ကိုကိုက သိပ်စိတ်မရှည်တတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကသောကမျော လိုက်ခဲ့တာ၊ ဘာလဲ ပုံတုံးကြီး ဖြစ်နေလို့ လားဟင်”

အဖြူထည် မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ပုံရိပ် ပြုံးတုံ့တုံ့လေး မေးသည်။ ။ ထည်က ခေါင်းလေးကို သွက်သွက်ခါယမ်းရင်း

“မဖြစ်ပါဘူး ပုံရဲ့ ၊ ဒီလို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ လည်း ပုံက လှတာပဲ၊ ပိုတောင် ချစ်စရာ ကောင်းသေး”

“တကယ်”

“ဪ တကယ်ပါ ပုံရဲ့ ၊ တို့ မျက်လုံးထဲမှာ ပုံရိပ်ထင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အလှဆုံးပဲ”

နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပြီး ထည်ပြောသည်။ ။ မိန်းကလေးမို့ အလှကို ချီးမွမ်းတာ ပုံရိပ် ကျေနပ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အဖြူထည်ကိုလည်း အခုလို အသွင်မျိုးနဲ့ ပုံရိပ် မမြင်ချင်ပါ။

အမြဲတမ်းလိုလို တီရှပ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတိုရှည်တွေနှင့်သာ တွေ့မြင်
နေရသော အဖြူထည်ကို မိန်းကလေး ဆန်ဆန်သာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်
လျှင် ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းမလဲ။

သနပ်ခါးလေး တစ်မူ၊ ပေါင်ဒါလေးတစ်ဖို့ တောင် မတင်သော အဖြူ
ထည် မျက်နှာလေးမှာ အစက်အပျောက်လေး တစ်စက်တောင် မထင်
အောင် နုဖဝင်းမွတ်နေခဲ့တာ ဘဝပေး ကုသိုလ် ကောင်းတာကြောင့်
လား မသိ။

“ပုံ မင်းအစ်ကိုက အခု ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် လူချင်းကွဲလာကြ
တာလဲဟင်”

ပုံရိပ်ကို ခါးကလေးထောက် ရပ်ကြည့်ရင်း အဖြူထည် မေးသည် ။

“လူချင်းကွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး ထည်ရယ်၊ အခု သွားတဲ့ ဧည့်ခံပွဲက
ကိုကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲလေ၊ ဟိုရောက်တော့
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံပြီး ကိုကို ကျန်ခဲ့တာ”

“ဟင် ကြည့်စမ်း ဒီဘီလူးဖြူကြီးက ပုံကို ခေါ်သွားပြီးမှ ဒီအတိုင်း ပြ
န်လွှတ်သလား၊ ပြောတော့ သူ့ညီမကို ထည်နဲ့ မပေါင်းနဲ့ လေး ဘာလေး
နဲ့ ဟင်း”

ထည် ခါးကလေးထောက် အံလေးကြိတ်ကာ ရန်တွေ
ဒေါသဖြစ်နေပြန်တော့ တကယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတိုင်း။ ပုံရိ
ပ်ထည်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးမိရင်း

“ကိုကိုက ပြန်လွှတ်မယ် ထင်သလား၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အတင်း
ဇွတ်ခေါ်နေလို့ ကျန်ခဲ့ တာပါ၊ သူတို့ က ကိုကိုကို ဟိုတယ်မှာ လိုက်ကျွေး
မွေးခိုင်းနေကြတာလေ၊ ယောက်ျားလေး အုပ်စုထဲ မှာ ပုံကို မရှိစေချင်

လို့ တက္ကစီကိုယ်တိုင်ငှားပြီး တင်ပေးလိုက်တာပါနော်”

“အံ့မယ် ကြည့်စမ်း ပုံ အစ်ကိုကို ပြောလို့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး ထည်ရယ်၊ ပုံက ရှင်းပြတာပါ၊ လမ်းထိပ်မှာ ထည်ကို တွေ့တော့ ပုံ ကားရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းလိုက်တာ၊ ထည်ကို တွေ့ချင်လို့ လေ ဟိုရက်က ဖုန်းဆက်တာ မရဘူး”

“အိမ်က ဖုန်းက ပျက်နေလို့ အခုတော့ ပြန်ကောင်းသွားပါပြီ ပုံရဲ့ ၊ ထည်လည်း ပုံကို တွေ့ချင် တာပဲ၊ ပုံအစ်ကို ဘီလူးကြီးနဲ့ မျက်နှာကြော မတည့်လို့ ပါ”

ကိုကိုနှင့် ထည်တို့ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာကို ပုံရိပ်လည်း အလိုမရှိပါ။ ကိုကိုက ထည် အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ကာ ကြည့်မရသလို ထည်ကလည်း ကိုကိုကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာ ဖြစ်သည် ။

“ကိုကိုက ခင်စရာ ကောင်းပါတယ် ထည်ရယ်၊ ပုံက ကိုကိုနဲ့ ထည်ကို အဆင်ပြေစေချင်တာ”

“တော်စမ်းပါကွာ မြင်တာနဲ့ မတည့်တာ၊ ကြာရင် နှစ်ယောက် နပန်းသတ်မိမှာ ”

ထည့်စကားကြောင့် ပုံရိပ် မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းကာ ထိတ်လန့်သွားမိသည် ။ ပြောလို့ ရတာ မဟုတ်။ ကိုကိုကလည်း ထည်ဆို နှာခေါင်းရှုံ့နေတာ။ ထည်ကလည်း ဂျစ်ဆတ်ဆတ်ဆိုတော့ မတော် ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဖြစ်ကုန်ရင် အခက်။

“ကဲ ကိုယ်တို့ ဆုံကြတုန်း အအေးဆိုင် ထိုင်ပြီး စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောရအောင်”

အဖြူထည်က ပုံရိပ် လက်ကလေးကို ဆွဲကာ ခေါ်တော့ ပုံရိပ် မငြင်း

ဆိုဘဲ လိုက်ခဲ့သည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းနှိပ်စက်လို့ ကိုကိုလည်း တော်တော်နှင့် ပြန်လာ
ဦးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။

ထည်နှင့် အတူ ဒီနေ့တော့ ပုံရိပ် နေလိုက်ဦးမည်။

*

အခန်း (၄)

“ကိုနော် စကားကောင်းကောင်း ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒါတွေပဲ သောက် နေတော့မှာ လား”

ယမင်း အလိုမကျသလို နှုတ်ခမ်းလေးများစုကာ ပြောသည် ။ နီညို ရောင် ပုလင်းထဲမှ ယမကာ တွေကို လည်ပင်းရှည် ဖန်ခွက်လေးထဲ လောင်းထည့်နေရာမှ မင်းသတ္တိ မော့ကြည့်သည် ။

“ပြောစရာရှိရင် ပြောလေကွာ၊ စကားမပြောရဘူးလို့ မင်းကို ကိုယ်မှ မပိတ်ပင်ထားဘဲ”

“ဟာ ကိုကလည်း ယမင်းက ပြောပေမဲ့ ကိုက နားထောင်မနေတော့ ဘယ်လို ဖီလင်လာမှာ လဲ၊ ယမင်းက ကိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ကို အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ပေးပေါ့”

ဖန်ခွက်ထဲကို ရေခဲတုံးလေးတွေ ညှပ်နှင့် ကောက်ယူထည့်နေသော မင်းသတ္တိ အတော်ပဲ စိတ်ညစ်သွားသည် ။

ဒီနေ့ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တာမို့ တိုက်ခန်းထဲမှာ ပဲ တစ်နေ့လုံး နေတော့မည် စိတ်ကူးထားတာတော့ ပျက်တော့မှာ သေချာနေသည် ။

သူလည်း မဖိတ်ခေါ်၊ ကြိုလည်း ဖုန်းမဆက်ပါဘဲ နွေယမင်း ရောက်လာကတည်းက စိတ်က အတော် ပျက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

အနားယူသောက်ရင်း နေချင်တာမို့ အောင်ကြီးကို အားလုံး အသေ
အချာ စီစဉ်ခိုင်းပြီးကာမှ နွေယမင်း သူတိုက်ခန်းကို ရောက်လာခဲ့သည်
။

“ကို”

“ဘာလဲကွာ”

“ကြည့် မျက်နှာကြီးကလည်း စူပာပဲနော်။ ယမင်း ပြောတာ နား
ထောင်ပေးမှာ လားဟင်”

သူညာလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ပြောနေသော ယ
မင်း စကားသံကို အခု ချိန်မှာ သူ မကြားချင်ပါ။ မွေးပျံ့ထုံအီသော
ယမင်းဆီက ရေမွှေးရနံ့တွေကိုလည်း သူ အလိုမရှိ ဖြစ်နေတာ အမှန်။

“ယမင်း မင်း အတော်ရစ်တာပဲ။ ဒီနေ့ ကိုယ်က အေးအေးဆေးဆေး
နေချင်လို့ စီစဉ်ထား တာ၊ မင်းက မခေါ်ဘဲ ရောက်လာတယ်၊ ကိုယ် အ
တော်စိတ်ရှုပ်နေပြီ”

အားမနာတမ်း ပြောပစ်လိုက်တော့ ယမင်း မျက်နှာလေး ညှိုးသွားခဲ့
သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ မသနားနိုင်ပါ။ မသိဟန်ဆောင်ကာ ပန်းကန်ထဲက
အလူးကြော် တစ်ဖတ်ကို ကောက်ယူဝါးနေလိုက် သည် ။

သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော နွေယမင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည် က
တစ်ခဏပဲ ဖြစ်သည် ။

“ကိုရယ် ပြောရက်လိုက်တာ၊ ယမင်းက ကိုကို ချစ်လွန်းလို့ လာခဲ့
တာပါ”

“မင်း ဒီအထိ မလာသင့်ဘူး ယမင်း၊ ဒီတိုက်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့
အောင်ကြီးပဲ နေတာ၊ မင်းအတွက် မသင့်တော်ဘူး”

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း မင်းသတ္တိ ပြောပစ်သည်။ ။ နွေယမင်း လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကြားက လက်ကိုလည်း ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ကိုရယ် ကိုနဲ့ ယမင်းက ချစ်သူတွေပဲ”

“ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ လက်ထပ်ထားတဲ့ သူတွေ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေအတွက် ဆင်ခြင်သင့်တယ် မင်းတွေ့ချင်ရင် ကိုယ်တို့ အပြင်မှာ ဆုံတွေ့နိုင်တာပဲ”

“ကိုက သိပ်သူစိမ်းဆန်တာပဲ၊ ကို့စကားတွေက ယမင်းမျက်နှာကို တောင် မထောက်ဘူး၊ ပြောရက်လိုက်တာ”

“ဆောရီးပဲ ယမင်း၊ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ အကျင့်ပဲလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ် ဟန်ဆောင် မဆက်ဆံ ဘူး၊ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောတတ်တာ မင်းမသိဘဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို မင်းနားလည်တယ်ဆို”

သူ့စကား အဓိပ္ပာယ်ကို နွေယမင်း သဘောပေါက်လိမ့်မည်။ မင်းသတ္တိ ဆိုသောသူ ချစ်သူ ရည်းစားများ တာ နွေယမင်း အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ ။

ပြောရလျှင် နွေယမင်းနှင့် သူ ဆုံခဲ့ကြတာတောင် နှင်းသဇင်ကြောင့်၊ နှင်းသဇင် ဆိုတာက နွေယမင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

နှင်းသဇင်က နွေယမင်းနှင့်သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့၏။ ထိုစဉ်က နှင်းသဇင်နှင့်သူက ချစ်သူ ရည်းစားတွေ ဖြစ်နေတာ တစ်လကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ။

နောက်တစ်ပတ်မှာ နွေယမင်းနှင့်သူ မြို့ထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံကြသည်။ ။ ကဖေးဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ဖြစ်စဉ်မှာ ပဲ သူ နွေယမင်းကို ချစ်တယ် ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

နွေယမင်းနဲ့ သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတော့ နှင်းသဇင် ရှိုက်သံလေးစွတ်ကာ သူ့ကို ထိပ်တိုက် မေးသည်။ ။ သူကလည်း မငြင်းဘဲ ဝန်ခံတော့ နှင်းသဇင် နောက်ဆုတ် အရှုံးပေးသွားခဲ့၏။

နွေယမင်းက သူ့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်စွာ ချစ်သည် ဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ရင်း ချစ်သူ သက်တမ်း ခိုင်ကျည်ခဲ့ကြသည်။ ။

သူမနောက်မှာ သူ ချစ်သူနှစ်ယောက်ခန့် တွဲနေခဲ့သည် အထိ နွေယမင်းက မသိကျိုးကျွံပြုကာ ဆက်တွဲနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

“ကိုရယ် ကိုကို ယမင်း နားလည်ချစ်နိုင်ပေမဲ့ ကိုဘက်က ရက်စက်လွန်းတယ်၊ ယမင်း သိထားတယ် ကို၊ ကိုကို ယမင်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးနေတာ များ လွန်းနေပြီ”

“ဟုတ်လား”

မင်းသတ္တိ လှောင်သလို ပြုံးပေးရင်း စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူသည်။ ။ နွေယမင်း မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေကို ဥပေက္ခာပြုထားရင်း တစ်လိပ် ထုတ်ယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက်နေသေး၏။

မင်းသတ္တိ ပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ နှစ်ဦးတည်း ရှိနေခြင်းပေမဲ့ ယမင်း မျက်ဝန်း တွေထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်မှုတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေ။

ထို့အတူ ရဲရင့်ခြင်းလည်း ကင်းစင်နေသည်။ ။ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ ရှိနေတာ မချင့်မရဲ ဖြစ်မှု တွေ၊ ဒေါသအငွေ့အသက်တွေနှင့်အတူ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ လှိုက်တက်နေ၏။

သူမ အနီးမှာ ရှိနေသော မင်းသတ္တိဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ သူမ ကြောက်သည်။ ။

ရွှေရောင်ဆံပင်တွေ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော မင်းသတ္တိ မျက်နှာက အပြစ်မြင်ရက်စရာ မရှိ အောင် ချောမောသည်။ ။ မျက်ဝန်းနှာလံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ က ပြေပြစ်သည်။ ။

နုညက်အောင် ချောမောလှပသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တို့ ဝန်းရံနေသော မျက်ဝန်းတွေက စွဲမက်စရာ ကောင်းသလို ထိုမျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ယမင်း ကြောက်လန့်မိ၏။

စိမ်းမြမြ မုတ်ဆိတ် ပါးသိုင်းရာတို့ ရေးရေး ထင်သောယောက်ျားပီသသည့် မျက်နှာပေါ်က နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့် ပိပိတို့ ကလည်း စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောတတ်တာမို့ ယမင်း စိုးထိတ်သည်။ ။

အခုလည်း မဆုံတွေ့တာ နှစ်ပတ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီမို့ သူ့အခန်းထိ ယမင်း ရောက်လာတာ တောင် အလိုမကျ နှင်ထုတ်ချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ယမင်းကို သူ့ရဲ့ ချစ်သူ မိန်းကလေးများ စွာထဲက တစ်ယောက်လို အဝေးကို လွင့်စေချင်နေပြီ လား။

တွေးရင်း ယမင်း ဝမ်းနည်းလာသလို မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာတော့ မင်းသတ္တိ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ကာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း

“မင်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့ နော် နွေယမင်း မျက်ရည်တွေကို သနားတတ် တဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ မင်းသတ္တိ မပါဘူး၊ ကိုယ်လည်း မင်းကို စိတ်ဒုက္ခမပေးဘူး၊ မင်း ပြောစရာ ရှိတာ ပြော ကိုယ် နားထောင်နေတယ်”

ပြတ်ပြတ်သားသား စကားလုံးတွေက ယမင်း မျက်ရည်တွေကို တွန့်စေသည်။ ။ ကပျာကသီ မျက်နှာလွှဲကာ လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့

င့် တို့ သုတ်ပစ်ရ၏။

မင်းသတ္တိက စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေသတ်ပြီး ဖန်ခွက် လေးကို ကောက်ယူကာ တစ်ငုံ မော့သောက်သည် ။ ပြီးတော့ ကြက်အ သည်းအမြစ်ပြုတ်ကြော် တစ်ဖတ်ကို တူနှင့်ညှပ်ယူစား သည် ။

“ကဲ မင်း ဘာပြောမှာ လဲ ယမင်း ပြော”

ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆိုဖာမှာ လက်နှစ်ဖက်ပစ် မှီထိုင်ရင်း ပြောသည် ။ မျက်ဝန်းတွေက ယမင်းကို စိုက်ကြည့်လို့ နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်သာ အမြည်း ကို အရသာခံ စားနေသည် ။

တကယ်တမ်း ယမင်းကို ပြောခွင့်ပြုတော့ ယမင်း နှုတ်က စကားသံ တို့ ထွက်မလာနိုင်ပါ။ မင်းသတ္တိကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဆိုလာအောင် ဒီနေ့တော့ ဖွင့်ဟကြိုးစားမည်ဟု တွေးထားခဲ့တာ အခုတော့ ...။

ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့ မင်းသတ္တိ မျက်ခုံးတန်းတန်း တွေ တဖြည်းဖြည်း တွန့်ကုပ်လာတာမို့ ယမင်း မျက်တောင်ရှည်ကြီး တွေ ပုတ်ခတ်ရင်း

“ဟို ဟိုလေ ကို့ကို ယမင်းတွေ့ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာပါ။ ကို့ကို သတိ ရလွန်းလို့ ပါ ကိုရယ်”

မင်းသတ္တိ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်ခနဲ တက်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက တွန့်ခနဲ ပြီးသည် ။

“ဆောရီးပဲ ယမင်း၊ အခုချိန်မှာ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း နေချင် တာ၊ မင်းက တွေ့ချင် နေတယ်ဆိုတော့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပြီ ထားပါလေ မင်း နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်တိုက်ခန်းကို မလာစေချင်ဘူး”

“ကို ယမင်းကို နှင်ထုတ်နေတာလားဟင်”

“ကိုယ်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ နှင်မထုတ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သူတို့ သဘောနဲ့ ထွက်သွားကြတာချည်းပဲ၊ အခုလည်း ကိုယ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ချိန်မှာ မင်း ရောက်လာ တာ”

သူမဘက်က ဘယ်လောက်အထိ အလျော့ပေးခဲ့ ပေးခဲ့ မင်းသတ္တိ ဆက်ဆံမှုတွေက ပြတ်သား မာကြောလွန်းသည်။ ဒီအတွက်လည်း ယမင်း မျက်ရည်ကျရတာ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာ မငိုရဲတာမို့ ကြိတ်ငိုခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေက များ ခဲ့ပြီ။

ပြောချင်တာ ပြောပြီး ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူငုံသောက်နေပုံက အနားမှာ ရှိနေသည့် ယမင်း ကို လုံးဝ အရေးမစိုက်သည့် ပုံစံ။

ဒဏ်ရာအထပ်ထပ်နှင့် နာကြည်းခဲ့ရသော နှလုံးသားက ဒီတစ်ခါတော့ ဆတ်ခနဲ ဒေါသစိတ် တို့ တည်သွားခဲ့တာ မာနကြောင့်လား။

“ကို အဲဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ရင် ဘာလို့ ယမင်းကို ချစ်ခဲ့တာလဲ၊ ယမင်းကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာလဲ”

လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသော ယမင်း နှုတ်က စကားကြောင့် မင်းသတ္တိ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချကာ လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက ယမင်း မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေတာ အတန်ကြာ သည်။

“အံ့ဩစရာပဲ နွေယမင်း၊ မင်း ခံယူချက်နဲ့ ငါ့ခံယူချက် မတူဘူး၊ ချစ်သူတစ်ယောက် ထားမိ ရုံနဲ့ မင်းသတ္တိရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် တစ်ရက်မှာ ရှိတဲ့ နှစ်ဆယ့် လေးနာရီနဲ့ တောင် လုံလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကို ရည်စားများ တာ ယမင်း သိတယ်၊ သည်းခံခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့

တဖြည်းဖြည်း ယမင်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ကို”

“ဒါ မင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှု၊ မင်းရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ ငါ ဘာမှ ချုပ်ကိုင်နှောင့်ဖွဲ့မထားပါဘူး နွေယမင်း၊ မင်း ငါ့ဆီက ဘာကိုမျှော်လင့်ပြီး ခွင့်လွှတ်နေတာလဲ၊ မင်း ဘာမှ မရနိုင်ဘူးနော်”

“ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ”

“ဘာကွ”

“ဒုန်း”

စူးရှ ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ မင်းသတ္တိ လက်သီး တစ်ချက်က စားပွဲပေါ် ကျရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖန်ခွက်နှင့် ပုလင်းပါ ပြိုလဲကျသွားတာမို့ နွေယမင်း ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

“မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ နွေယမင်း၊ မင်းအပေါ် ငါ ဘာယုတ်မာခဲ့လို့လဲ၊ ဘာအခွင့်အရေး ယူခဲ့ဖူးသလဲ၊ ပြောစမ်း နွေယမင်း၊ မင်း အသိဆုံးပါ”

မင်းသတ္တိ မျက်ဝန်းက ဒေါသတွေကို သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့။ မျက်ဝန်းတွေ စူးရှတောက်ပ လျက်။ မေးကြောတွေ တင်းနေအောင် နှုတ်ခမ်းတွေစေ့ အံကြိတ်ထားတာ ကြည့်ရင် သူမ အသာလေး တွေတောင် တုန်လာမိ၏။

“မင်း ပြောစမ်းပါ နွေယမင်း၊ မင်းခွင့်မပြုဘဲ မင်းလက်ကိုတောင် မင်းသတ္တိဆိုတဲ့ ကောင် ကိုင်ခဲ့ဖူးသလား၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မင်းကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲတောင် တစ်ခါမှ ဝင်ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး၊ ဒါကို မင်း ငြင်းလို့ မရဘူး”

ပြောသမျှ အမှန်တွေချည်းမို့ ယမင်း မချေပနိုင်ပါ။ ယမင်း တောင့်တ

ခဲ့ဖူးသော အကြင်နာတို့ က မင်းသတ္တိ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လုံးဝ ကင်းစင်နေခဲ့တာ သေချာသည်။ ။

ယမင်း မိုက်မဲစွာ တောင့်တ မျှော်လင့်နေသမျှ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ပြီဟု နားလည်မိတော့ မျက်ရည် တို့ ကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့။

“အမှန်တရားတွေကို မင်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ နွေယမင်း”

“ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မ ဝန်ခံတယ်၊ ရှင့်ကိုလည်း အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ မင်းသတ္တိ၊ အကြင်နာ တရားမရှိတဲ့ ယေကျားတစ်ယောက်ဆီကမှ ကျွန်မ တောင့်တနေမိတာ မိုက်မဲခြင်းပဲ၊ ကျွန် ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပြီ”

ရှိုက်သံတွေကို ထိန်းပြီး နွေယမင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။
လွင့်ခနဲ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ သော မျက်ရည်တစ်စက်က သူ့လက်သီးချက်ကြောင့် အက်ကွဲသွားသော မှန်စားပွဲပေါ် ပေါက်ခနဲ တင်ကျန်ခဲ့သည်။ ။

အနားမှာ မရှိတော့ပေမဲ့ နွေယမင်း ပေးခဲ့သော ဒေါသတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်လေးက ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။

သူ တွဲခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှ နွေယမင်းကိုပဲ သူ ရှည်ကြာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ သူမရဲ့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှုအတွက်လည်း တစ်ပါးသူထက် အခွင့်အရေးတို့ ပေးခဲ့သည်။ ။

ဒါတွေကြောင့်လည်း နွေယမင်းဘက်က သူ့ကို အခုလို စွပ်စွဲခွန်းတုံ့ပြန်သွားတာ ထင်သည်။ ။

ဒီနေ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကတော့ သူ့အတွက် သင်ခန်းစာ တစ်ခု ရလိုက်သလိုပါပဲ။ တော်ပါပြီ နောက်ဆို ဘယ်မိန်းမကိုမှ အရေးမပေးတော့ဘူး။

စဉ်းစားစရာတော့ အကောင်းသား။

အချစ်ဆိုသော အရာက မင်းသတ္တိဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို နှောင်ဖွဲ့ချုပ်ကိုင်နိုင် မည်ဟု သူတို့ ထင်မှတ်နေကြသည် လား။

မင်းသတ္တိ လိုချင်တာ လွတ်လပ်မှု၊ အတ္တိဆန်သည် ထင်ချင်ထင်၊ နှ
လုံးသားက အချစ်ဆိုတာ ကို အထင်မကြီးခဲ့တာ ကြာပြီ။

မင်းသတ္တိ ဘဝမှာ အချစ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကစားဖူးသည် ။
မိန်းမချောလေးတွေရဲ့ အချစ်မှာ ခိုဝင်ကြည့်ဖူးသည် ။

ရယ်ချင်စရာတော့ အကောင်းသား။

အချစ်ဆိုတာ ယမကာ တစ်ခွက်လောက်တောင် ရီဝေစရာ
မကောင်းခဲ့တော့လည်း ...။

★